

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 16.

Den 15. Mai 1867.

Præis: 6 Sk. pr. Exp.

Noiagtighed i Modsetning til Ligeegyldighed.

(Fra „Millennial Star.“)

Noiagtighed er et af de meest ioniske faldende Karaktertræk, der udmerker enhver trofast Sidste-Dages Hellig. Den giver hans Foretagender Liv og Friskhed og gør hans Lebebane behagelig for ham selv samt elstværdig og tiltrækende for enhver, som han kommer i Berørelse med. Den, der er noiagtig i Alt, kan man forlade sig paa under alle Livets Forhold. Som Mand og Fader vil Udvælelsen af denne ypperlige Egenstab væsentlig bidrage til at vise hans Verd og grunde en varig Agtelse hos dem, der ere afhængige af ham som deres Overhoved, og medens Noiagtighed indgyder hans Hustru Tillid, vil den glæde hans Borns Hjerter. De kunne trygt stole paa, at „Fader kommer hjem“ til den Tid, han har bestemt. og de Smaa vilde kun sjeldent komme til at prove den Sorg at blive stussede i deres Forventninger. Et saadant Hjem hører der mellem Mand og Hustru den fuldkomneste Enighed, hvilken intet tilstodende Uheld formaaer at ryste, eller alle Livets

Modgange kunne tilintetgjøre. Iblandt de Hellige har den Noiagtige sine Pligter at udføre, og han giver sig aldrig tilfreds, forend han faaer udført dem godt. Halvgjort Arbeide er Noget, som under enhver Omstændighed mishager ham, og derfor er han ogsaa stedse paa sin Post. Naar Sabbaten kommer, er hans fornemste Glæde at samles med dem, hvis Navne ere indstrevne iblandt deres Tal, som have stilt sig fra Verden, og hvilke ønske at lære at hænde ham og at gjøre hans Billie, der gav en ny Besaling til sine Disciple: „Seer til, at I elste hver andre.“ Dersom en saadan Mand under den Ere at være illædt Præstedommet, og han derhos er bleven kaldet til at frembære Frelsens Budstab for sine Medmennesker, føler han Nødvendigheden af, at Lære og et godt Exempel følge hinanden for at Menneskene skulle komme til at lytte til og elste de himmelske Sandheder samt vor himmelske Faders Born blive tilstykdede til at vende tilbage for at tjene Kon-

gernes Konge. Den, der er noiagtig, er stedse rede, naar de falde, som ere blevne valgte til at „føde Christi Hjord,” og bestræber sig altid for at meddele Andre, saavel Ordets usorfalskede Mælk som den haardere Høde, paadet at Livets Grundsatninger hverken skulde blive mistydede eller daarligt anvendte. Hvis han er begavet med den Evne at kunne priise Gud ved Sang, er han ved enhver Leilighed iblandt de Hellige for at yde dem sin Bistand og for at forene sin Rost med deres ved at synge: „I stemmer Sang til Bions Konge.“ De Fremmede, der besøge de Helliges Forsamlinger, beundre den Noiagtighed og Punktligthed, som de blive vaer hos vor Broder, og det varer ikke længe, inden de see den Modsetning, der er mellem en ligegyldig „Mormon“ og en trofast Sidste-Dages Hellig. Omendskjønt en saadan Mand, hvis Liv og Vandet vi i Korthed have segt at skildre med nogle saa Træk, kan have mange Fejl, saa vil dog hans Punktlighed — for at bruge Skrifstens Ord — „skule Synders Mangfoldighed,” og sikre ham deres Overbaerelse, som heller ville skjule en Broders Fejl end uviist udbasune den for Verden.

Vi ville nu med nogle Ord omtale En, der er stik det Modsatte af en saadan Mand, som den vi have segt at beskrive. Den ligegyldige „Mormon“ (thi Sandheden forbryder os næsten at bruge Navnet Hellig) tager just Tingene saaledes, som de komme; hvis hans Foretagender lykkes, er Alt vel, hvis ikke, anvender han ikke den ringeste Anstrengelse for at overvinde opstaade Vanskeligheder eller for i mindste Maade at hjælpe til at fremrulle vor himmelfste Faders underfulde Øerk. Naar Sabbaten kommer, er det ham ligegyldigt enten han samles med de Hellige eller ikke, og hvis han endelig fulde beqvemme sig til at begunstige Vor-

samlingen med sin Nær værelse, folger det af sig selv, at han kommer for filde til at høre Forsamlingen aabnes med Bon; men hvad slader det? Han ejender den Mand, som har været de Tilslede værendes Mund, og han kan godt undvære at høre de Ord, som han maaстee ofte har hørt før. Hvor kortsynede ere desværre ikke vi Dodelige, og hvor tilbøjelige til at undervurdere de Belsignelser, vi nyde! Naar vi spise vort daglige Brød, gør det da Noget til Sagen, om det maaстee er af det samme Slags, som det, vi altid have nydt, siden vi fik Liv og Tilvarelse her paa Jorden? Det Vand, hvormed vi slukke vor Dorst, er endnu ligesaa indbydende og oplivende for os, som det nogensinde har været, endskjønt vi bruge det hver Dag. Lignedan forholder det sig med den regelmæssige Afvegning mellem Dagens Lys og Nattens Mørke, og vi sole os taknemmelige mod ham, fra hvem enhver Belsignelse kommer, og dog er en Broders Bon kun ringe anseet af vor ligegyldige Broder, fordi han maaстee kan have hørt de samme Ord gientagne Gange.

En slig ligegyldig Mand kan tilfældigvis gjerne bælte en vigtig Post i Kirken, men er ikke af det Slags Arbejdere, som „ikke behøver at flamme sig.“ Han kan maaстee have en saadan Bestilling, at det er hans Pligt at besøge de Hellige i deres Hjem, men da han „ikke er en noiagtig Mand,” kan vedkommende Familie ikke vente ham til den bestemte Tid, og det har desværre ved saadanne Leiligheder kun altfor ofte viist sig, at Mistilliden ikke har været uden Grund. Han kan ogsaa maaстee være Mand og Fader, men hans Hustru og Born have alt for længe siden ophort med at troe, at han punktligt vilde holde sine Øster; de vide, til hvilken Tid han skulde komme hjem, men det er ogsaa det Hele, og, som man kunde vente, ville ogsaa hans Born

suart blive smittede af den samme Lige-gyldighed. Ogsaa de ville blive sjædes-løse, idet de folge hans Fodspor, og med Tiden ville de alle blive ansete som „en ligegyldig Familie.“ Det er umuligi at see Enden af en saadan Fremsærd, men enhver trofast Hellig, hvis Sind er blevet oplyst af den Hellig-Vland, kan indsee, hvilke farlige Folger den maa have for dem, som først begynde at blive ligegyl-dige med Hensyn til Alt, hvad man har vant sig til at ansee for ringe og ubetydligt, hvorved de efterhaanden ogsaa vænne sig til at blive sjædesløse og for-sommelige i Henseende til de hellige Plig-ter, som ere forbundne med deres høje Kald, og lade deres Sind blive formor-kede af den Vland, der raader i Verden.

De Helliges Pligter ere lette at for-staae, og vor himmelste Fader har i sin Barmhjertighed indsat det hellige Præstedomme iblandt sit Folk — Sandhedens og Netsærdighedens Forkydere — hvor-ved Livets Vej er blevet let at finde. Hvis de Hellige i disse Lande komme ud af den rette Sti og fare vild, maae de gjøre det med aabne Dine og srit Forsæt, da de aldrig have havt en bedre Anled-ning til at lære end netop nu for Tiden. Riget strider fremad; vor Guds Zion og dets Beboere blive omtalte af fremragende

Mænd paa en Maade, som hoiligen maa opmuntre enhver trofast Hellig, og Leg-nene paa Zions tilkommende Storhed vise sig allerede for Verden.

Skulle da de Hellige, som forventes at repræsentere Guds Sag her i Landet, ved Ord eller Handlinger hindre Værkets Fremadstiden? Skulle de være ligegyldige og sjædesløse i Henseende til Opsynselsken af deres Pligter, medens Værket er i sta-dig Fremadstriden, og Begivenheder af den yderste Vigtskab finde Sted iblandt Na-tionerne?

De Hellige, som forstaae at sætte Priis paa de gunstige Omstændigheder, under hvilke de leve, bor derfor holde fast ved deres Ridkærhed for Sandhedens Sag og bestræbe sig for at voxe og tiltage i Alt, hvad der er godt, baade med Hensyn til Ord og Gjerninger. De bor soge at nyde Vlandens Lys i en saadan Grad, at de, som vi have omtalt som de Ligegyl-dige og Skjædesløse, inden ret lange mage komme til at see, at den eneste sikre Sti er iblandt Guds Folk, der ønsker at leve efter de Raad, som blive givne formedelst Præstedommet, saa at det med Rette funde siges om dem, at de soge at leve ved hvert Ord, der udgaaer af Guds Mund.

Hvorledes vi kunne erholde de forjættede Velsignelser.

(Fra „Millennial Star.“)

Søger først Guds Rige og hans Net-særdighed, saa skulle ogsaa alle disse Ting tillægges Eder. (Matth. 6, 33.)

Der er med Rette blevet sagt, at Guds Veje ere ikke Menneskets Veie. Dette er et Privilegium for Enhver, som agter

paa Guds Handlemaade med Hensyn til Mennesket og paa dettes egen Handle-maade mod sig selv. Ved at anstille en Sammenligning bliver Forståelsen ioline-faldende, og Storheden af denne Forståelse ville vi see i Forhold til vore Begreber

om Begges forskjellige Veie. Vi ønske at henlede Læserens Æpmærksomhed paa denne Forstsel, for at han ved grundig at overveje samme kunde lære Viisdom ifslge den Dommekraft, han maatte være i Besiddelse af, dog uden at vi nærmere ville forsøge at udpege de enkelte Omstændigheder ved denne Ulighed paa anden Maade end ved at vise, at Uvidenhed og Daarslab i Forening med Egenkærighed ere et sikkert Særkende paa Menneskets Handlemaade, medens Guds Veie give sig tilhjende ved hans uendelige Kundstab og Viisdom samt ved hans uudsigelige Godhed og Varmhjertighed. Baade det Raad og den Forståelse, som indeholdes i Frelserens ovenansorte Ord, er en Stadsfæstelse paa dette. Det næstforegaaende Vers til det, vi have valgt til Text, viser hvor nødvendigt det givne Raad dengang var, ligesom det ogsaa klarligen tilljendegiver, at Menneskenes Veie ere ikke Guds Veie. Da Menneskene i enhver Henseende ere ligesaa fordærvede nu, som dengang Christus holdt sin Bjergrædiken, ere ogsaa de Raad, han gav ved denne Leilighed, ligesaa anvendelige nu, som da, og det er ligesaa nødvendigt at give Agt paa dem nu, som dengang. Menneskets Daarslab har i enhver Tidsalder stedse givet sig tilhjende ved Ringeagt mod de Raad, som ere blevne givne af Guds Præstedomme, og ved at foretrække „disse Ting,“ der blot ere fortvarende Belsignelser for dette Liv, for Evighedens usorgjængelige Skatte. I denne, den sidste Uddeling, har Gud gjengivet sit Præstedomme til Jordens med Magt og Myndighed til atter at udbasune dette Raad iblandt Menneskene: „Soger først Guds Rige og hans Retsfærdighed, saa skulle ogsaa alle disse Ting tillegges Eder.“ Heri aabenbares Guds Viisdom og Godhed, thi ved at give Agt paa dette Raad, ville vi ikke alene sikre os „alle disse Ting — Livets

Fornedenheder — men ogsaa Evighedens usorgjængelige Rigdomme. Som en Folge af Menneskets Overtrædelse blev og er det fremmed for Gud sant for hans Rige og Negtering; dersor blev den Formaning given, at det skulle sage Guds Rige, idet den Forståelse foiedes til, at de, som sage, skulle finde, hvis de sage alvorligen. At sage og finde vilde imidlertid ikke gavne os Noget, medmindre vi ogsaa derhos udfore de Handlinger, hvorved vi kunne blive optagne som Borgere i Guds Rige, idet vi fornæ høre vores Trostabsloftet mod ham, og som Rigets Undersaatter blive berettigede til alle de Fordele og Belsignelser, som tilhøre samme.

De forberedende Skridt og Optagelses-Ordinancer ere tydelige og lette at forståae samt indenfor Enhvers Omraade, der ønsker at blive Medlem af Riget, og dette kan opnaaes uden Penge og uden Betaaling. Men hvilke Skridt er det, som nødvendigvis maa tages, og hvilken Ordinance er det, der maa udføres? Den første Fordring er at troe paa den Herre Jesum Christum, hvilket hele Christenheden paastaaer at gjøre. Den næste Betingelse er Omvendelse fra Synden eller en Forsagelse af det Onde, et fuldkommenc Døber med at gjøre Uret baade mod os selv og Andre. Dette er Noget, som kun meget Haar iblandt hele Menneskeslægten gjøre eller endog blot paastaae, at de gjøre. Dette Slags Omvendelse giver Liv og er Noget, som man ikke siden vil angre. Dette er de første Betingelser, som udkræves af den, der ønsker at blive Medlem i Guds Rige. De Ordinancer, som videre udfordres for at blive virkelige Borgere af Riget, ere: Daab ved Nedfænskelse i Vand til Syndernes Forladelse af En, som er bemyndiget af Gud dertil — samt Haandspaalæggelse for den Helliglands Gave, hvilket er et Tegn og Segl paa det Trostabs- og Lydighedslofte, vi

have aflagt. Dette opfylder den i Texten først anførte Betingelse, som de Hellige have adlydt, og hvilken Alle maae underkaste sig, der ville opnaae de forjættede Velsignelser.

Der er en anden og det en særdeles vigtig Betingelse forestrevet i Texten, men som imidlertid er mindst forstaet og ofte kun lidet agtet, selv af dem, der kalde sig Hellige. Denne Betingelse er nemlig, at efterat vi ere blevne anerkendte som Borgere i Guds Rige, skulle vi føge Guds Retfærdighed. Men for at vi skulle kunne gjøre dette, maae vi forstaae, hvori denne Retfærdighed bestaaer. Der kan med fuld Foie siges, at denne korte Sætning indbefatter Hovedindholdet af de Helliges Pligter mod sig selv, mod deres Medmennesker og mod Gud, og det fra deres første Indtrædelse i Riget og gennem alle Evigheders Evighed. Uagtet disse Ord indbefatte saa Mæget, er det dog ikke vanskeligt at give en tilfredsstillende Forklaring over det anvendte Udtryk. Meningen er ligefrem den, at vi skulle underkaste os den retmæssige Myndighed eller Guds sande Præstedomme. En fuldkommen Lydighed mod alle Guds Riges Lov er en fuldkommen Retfærdighed. Derfor hedder det ogsaa med Rette: Værer fuldkomne, ligesom Eders himmelste Fader er fuldkommen, det vil sige, at lige som Herren iagttager enhver Lov, der henhører til den Fuldkommenhedens Sphære, hvori han virker, saaledes maae ogsaa vi underkaste os enhver Lov, der henhører til den Krebs, i hvilken vi nu bevæge os, paadet vi formedesst Fuldkommenhed i denne Henseende kunde blive beredte for en højere Virkeløs, og vi saaledes, ligesom vor Fader og Gud, evindelig kunde stride fremad fra Kundstab til Kundstab og fra Kraft til Kraft, saa at vor Retfærdighed, ligesom hans Fuldkommenhed, kan blive aabenbaret fra Tro til Tro.

Bed at handle saaledes, blive vi retfærdige, ligesom vor himmelste Fader er retfærdig.

Men hvad er det for Love, som de Hellige skulle iagttaage, og ere de strevne eller ustrevne? Det er saadan Love, der i Særdeleshed ere aspasjede efter vor nuværende Tilstand, og egnede til at opforie og forædle. De ere for Storstedelen ustrevne; nogle faa af dem ere optegnede, men der gives flere, som det er udtrykkelig forbudt at nedstryve, fordi Verden ikke kan gjøre Brug af dem. Da de ikke ere optegnede, folger det af sig selv, at de maae kundgjores mundtlig. Da nu mange af dem, som kalde sig Hellige, ringeagte disse ustrevne Love, der forkyndes mundtlig, ville vi spørge, om disse Love ere af mindre Vigtighed, fordi de ikke ere optegnede, eller om Folgerne af at overtræde dem derfor ere mindre forigelige? Vi svare Nei; de ere overimod af en endnu større Vigtighed end de strevne Love, og ved deres Overtrædelse paadrager Bedkommende sig desto større Ansvar.

Vi have ovenfor bemærket, at Gud etter har gjengivet sit Præstedomme til Jorden i den Hensigt at indføre sin Regierung iblandt Menneskene og for at kundgjøre baade de strevne og ustrevne Love for Alle. De, der ere blevne kaldte og ordinerede til det hellige Præstedomme, have faaet Myndighed til at handle af den Herre Jesus Christus, til hvem al Magt er blevne overgivne baade i Himmelten og paa Jorden. Derfor er det, som forkyndes af dem, der saaledes ere blevne ordinerede og bestikkede, en Deel af den ustrevne Lov baade for de Hellige og Verden, og uanseet enten det bliver forkyndt i Kakkelovnskrogen, i en offentlig Forsamling eller i et Herrens Huus, er det dog af lige stor Vigtighed, ja, af ligesaa stor Betrydnethed, som om det blev fremsat selv midt under Sinais straldende Torden. Præste-

dommets Raad ere Guds Ord, og vi maae agte derpaa samt vase Lydighed mod samme, saafremt vi ville soge Guds Retfærdighed. Det er ikke vor Forretning og vort Priviliegium at styre, men at adlyde, thi vi ere endnu ikke blevne satte til at regjere.

Vi haabe, at det, som allerede er blevet bemærket angaaende Texten, vil være tilstrækkeligt til at sætte de Hellige i stand til fuldkommen at forstaae deres Forhold til det Præstedomme, som er indsat af Gud, og til at fatte, at deres Ord ikke blot ere tomme Phantasibilleder, men ere at agte som Raad, der udgaae fra Guds egen Mund. Tillige haabe vi, at de ville forstaae Vigligheden af den af Præsident H. C. Kimball øste gjentagne Bemærkning: „Gjor saaledes, som det bliver sagt Eder,” thi derved bliver vor Retfærdighed lagt for Dagen.

Naar vi have opfyldt de Betingelser, som indeholdes i vor Text, ved at soge Guds Rige og hans Retfærdighed, da begynder Opfylldelsen af den givne Forjættelse, at „alle disse Ting skulle tillegges Eder.” Vi ville her bemærke, at „disse Ting” — Mad, Drikke og Klæder — ere blot timelige Fornødenheder, henhorende til dette Liv, og at vor himmelske Fader veed, at vi have dem behov, men vi skulle ikke hænge vores Hjerter derved eller lade vor fornemste Higen og Tragten være efter de jordiske Goder for ved deres Besiddelse at blive ansete af Verden. Sælledisse Anliggender skulle vi følge Præstedommets Raad og gjøre Alt, hvad der stod i vor Magt for at befordre Guds Riges Interesser.

Bed at opfylde de ansorte Betingelser, saftre vi os ikke alene Opfylldelsen af den givne Forjættelse om, at vore timelige Fornødenheder skulle blive afhjulpe, men vi opnaae derved det, som er langt vigtigere, nemlig et fast og uroffeligt Haab

om en evig Fremadstriden, Ewighedens usorgjængelige Skatte, det evige Livs Kraft og en uendelig Salighed. Dersor kunne vi heri see Guds Viisdom, idet han tilraader at „samle Liggendes i Himmelten, hvor hverken Mol, ei heller Rust fordærver, og hvor Thy ikke gjennembryde og stjæle.” Menneskets Viisdom, der kun er Daarsstab, lærer os at samle Skatte paa Jordten, hvilke ville forgaae tilligened dem, som have gjort Guldet til deres Gud. Dersom Nogen iblandt dem, hvis Navn ere optegnede iblandt Guds Folk, ikke skulle være visse paa, at de have opfyldt den i Texten ansorte Betingelse, vilde det være bedst for dem at foretage en alvorlig Undersøgelse med sig selv, for at de kunde erfare, om de soge Guds Retfærdighed eller ikke. Der ere Nogle her i disse Lande, som have været i Kirken i en Nække af Aar, og hvilke fortælle os, at de nu ere fattigere paa denne Verdens Ting, (og vi kunne ogsaa tilsoe paa Herrens Aand) end de vare dengang, de indtraadte i Menigheden. Grindre Saadanne, at et af de første Raad, som gaves dem, efterat de vare indkomne i Kirken var, at de, forsaavidt det stod i deres Magt, skulle see at komme til Zion, „hvori alle disse Ting” ere tilstede i stor Overslodighed? Have de adlydt disse Raad eller endog blot gjort det ringeste Forsøg i saa Henseende? Bogerne udvise det ikke, og det er efter Bogerne vi skulle dommes. Bestrylder dersor ikke Gud for, at han ikke opfylder sine Forjættelser, og kommer ihu, „at adlyde er bedre end Offer, og at give Agt paa, end Fedmen af Bædre.”

I Hellige gjører ikke ligefom Hedningerne, der soge efter „alle disse Ting,” „men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle ogsaa disse Ting tillegges Eder, thi Eders himmelske Fader veed, at I have dem behov.” Det er Her-

rens Sag at sørge for sine Hellige, og han vil gjøre det med Alle, som adlyde som gode Borgere vise deres Trostab og Lovlydighed mod den Regjering, hvis Undersaatter de ere.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 230.)

Fra Paladset er der ingen anden Bygning at see. Når man kommer ud af den saakaldte underjordiske Gang, stiger man ned ad det sydvestlige Hjørne af Terrassen, og lige ved Foden af samme begynder Opgangen til en ødelagt pyramide dannet Bygning, hvilken synes engang at have haft Trapper paa alle Sider. Disse Trapper ere imidlertid nedsaldne formedelst Treæernes Tryk, og man maa klavre sig frem over Stenene, idet man støtter Foden ved at træde fast paa Grenene. Opstigningen er saa brat, at dersom den, der opstiger først, skulle bringe en Steen ud af Lave, vilde det Hele styre ned, og da Bee dem, som maatte være nedenunder. Bygningen er 76 Fod paa Horsiden og 25 Fod bred. Den har fem Døre og sex Pillarer, der alle ere forblevne staende. Hele Horsiden har været rigt prydet med Stukkaturarbeide, og enhver af de med Hieroglypher bedækkede Soiler indeholder 96 Quadrater. De fire af Stotterne ere udzirede med Menneskestikkeler, af hvilke to paa hver Side vende Ansigtene imod hinanden.

Den første Skikkelse forestiller en Kvinde med et Barn paa Armen, eller i det mindste sluttede vi af Dragten, at det skulle være en Kvinde. Denne Skikkelse er omgiven af en med Omhyggelighed udarbejdet Randforzirring og staer paa

et smukt Ornament. Hovedet er ødelagt. Over samme er der tre Hieroglypher, og i Hjørnerne seer man Spor efter andre Hieroglypher, som ere ødelagte. De tre Andre ere i det Hele taget af samme Slags; enhver af dem synes at have et Barn paa Armen, og over dem alle Tre er der Hieroglypher.

Bed Foden af de to mellemste Stotter, som hvile paa Fodstykker, ere Steen-tabletter, hvorpaa der synes at være ret interessante Billeder, men de var saa belemrede med Ruiner, at det var umuligt at afgrense dem.

Det Indre af Bygningen er adskilt ved to Corridorer, som gaae langs igjen nem samme, og har et med Kvaderstene belagt Loft, hvortil der er ligesaag høit, som til det i Paladset. Den forreste Corridor er syv Fod bred. Stillevæggen er temmelig tyk og har tre Dore, nemlig en stor i Midten og en mindre paa hver Side. I denne Corridor er der paa hver Side af Hovedindgangen en stor med Hieroglypher opfyldt Tablette, af hvilke enhver er tretten Fod lang og otte Fod bred samt afdeelt i 240 Quadrater og opfyldt med Hieroglyphskrift. De ere begge satte ind i Muren saaledes, at de rage fire Tommer frem af den. Paa eet Sted er der gjort Hul i Muren tæt ved Siden af en af dem, hvilket tilsyneladende er fleet

i den Hensigt, at man vilde forsøge at tagte dem ud, og det var ved Hjælp af denne lille Abning, vi opdagede, at Steinen var omtrent en Hod tyl. Billedhuggerarbeidet er udført i Basrelief.

Corridoren paa Bagsiden er stummel og mørk, samt afdeelt i tre Rum. Hvert af Sideværelserne har to snævre Nabninger, herved tre Tommer brede og en Hod høj. Der findes ingen Levninger, hverken af Billedhuggerarbeide, Malerier eller Ornamenter af Gibbs. I det mellemste Bærelse, lige for Hovedindgangen, træffer man attter paa en Tablette med Hieroglyffer, hvilken er fire Hod og sex Tommer i Breden, og tre Hod og sex Tommer i Højden. Taget over samme er tæt, og følgelig har den ikke været utsat for Sol eller Regn, hvorfør ogsaa Hieroglyfene have fuldkommen holdt sig, sjæld Stenen er sprukken midtover.

Det Indtryk, som disse talende, men for os ubegribelige Tabletter gjorde paa os, vil jeg ikke forsøge at beskrive. Af en eller anden ubekjendt Aarsag ere de hidindtil aldrig blevne fremstillede for Almenheden. Capitainerne Del Rio og Dupaix hentyde begge til dem, men kun med nogle saa Ord, og ingen af dem har udgivet en eneste Tegning. Da de blevne udsendte af Regjeringen paa deres Undersøgelsesreise, og de upaatvivleligen blevne anbetroede dette Hverv, fordi de ansaaes stilkede og dygtige til at udføre det, kunne de ikke have været ubidende om eller lige-gyldige for disse Indskrifters Værd. Jeg er af den Mening, at de ikke have gengivet dem, fordi de Kunstmere, som fulgte Expeditionen, i begge Tilfælde ikke have været Arbeidet vognne og have manglet den bestemte og urokkelige Udholdenhed, der udkræves for at astegne saadanne indvirkede, ubegribelige og uregelmæssige Figurer. Ligesom ved Copan inddelte ogsaa her paa Stedet Catherwood sit Papir i

Quadrater. Originaltegningerne bleve formindstede, ligesom han rettede Indgraveringerne, og jeg troer, at han har kopieret dem saa nsiagtigt, som det er muligt med Penslen at gjengive et forsvundet Folks virkelig nedstrevne Optegnelser. Indianerne kaldte denne Bygning en Escuela eller Skole, men vores Venner Padrene kaldte den et Nettergangssted, og disse Stene, sagde de, indeholdt Lovens Lawler.

Der er een vigtig Kjendsgjerning, som man bør lægge Mærke til. Hieroglyfene ere af det selv samme Slags som dem, der findes i Copan og Guirigia. Det mellemliggende Land er nu beboet af Indianerstammer, som tale mange forskellige Sprog og ere ganske usforstaaelige for hverandre, men der er Grund til at tro, at hele Landet engang har været beboet af eet og samme Folkeslag, der har talet det samme Sprog eller i det mindste har haft de samme Skrifstegn.

Der er ingen Trappegang og ei heller nogen anden synlig Forbindelse mellem de nedre og øvre Dele af Bygningen, og den eneje Maade, hvorpaa man funde komme op til disse, var ved at klætte opad et Træ, som staar tæt op til Muren, og hvis Grene sprede sig ud over Taget. Dette holder, og Siderne ere bedækkede med Gibbsbilleder, hvilke imidlertid deels paa Grund af, at de ere utsatte for alle Slags Veir og deles ved Træernes og Bustenes Vægt og Bevægelse, ere ødelagte, saa at det var umuligt at astegne dem, men der var dog Nok tilbage til at vise, at dengang de varer ubestrigede og malede, maae de have fremhadt et fløjt og imponerende Skue. Langs ad den øvre Deel af Taget var en Række Pillarer, der vare atten Tommer høie og stode i en Afstand af tolv Tommer fra hverandre. De vare dannede af Steensstykker og Kalk og bedækkede med Gibbs. Den øverste Deel bestod af en Række flade,

fremstaende Stene, hvorved det Hele havde nogen Lighed med et lart, aabent Rækværk.

Paa Forsiden af denne og lige tæt ved den pyramidesformige Bygning er der en lidet Strom, som tildeels forsyner den Vandledning, vi forhen have hentydet til,

med Vand. Da vi varme komme over Bloeden, stodte vi paa en ødelagt, terrasseformig Steenbygning, der laa henved tredjindstyve Fod oppe paa Skraaningen.

(Fortsættet.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Eldste Pratts Mission.

Eldste Pratt's Afreise er blevet omtalt i et tidligere Nummer af „Millennial Star,“ men medens vi glæde os over, at han efter kan komme tilbage til sin Familie og talrige Venner i Utah, ville vi tiliggemde de Hellige komme til at føle Tabet af ham saavel paa Grund af hans mundtlige Undervisning som hans Bidrag til vort Organ. Imidlertid vil det, som er til vort Tab, være til hans Fordeel, og Herren har sorget for, at der kommer Andre i hans Sted til at drage Omsorg for hans Hjord.

Eldste Pratt forlod sit Hjem den 7de Mai 1864, og begav sig over San Franciso og Fordtangen Panama til New York samt deraf til England, og landede i Liverpools Havn i Juli Maaned samme Aar. I den Tid, han arbeidede under Præsident Daniel H. Wells's Bestyrelse, besøgte han Londons og Birmingham's Distrikter, og idet han prædikede for talrige Førhawlinger baade af Hellige og Fremmede, oploftede han sin Post som med en Bajuns Lyd og forkynede Jehovahs Abenbaringer: „Bee, vee denne Slægt, dersom den ikke omvender sig til Hærstærernes Herre.“ Dette er Ord, som ofte ere seldne fra Broder Pratts Læber, og han havde aldrig afslagt et sandt og trofast Vidnesbyrd og aldrig hverken sparet de Rige eller lufket sin Dør for de Fattige, men forkynede Livets Ord, saaledes som Aanden har givet ham at udtales det.

I Januar 1865 reiste Broder Pratt i Selskab med Eldste W. W. Riter hersra og til Østerrig. De gjorde Wien til deres Hovedqvarter og sagte at aabne Evangeliets Dør for dette Folk, men Jordærvelsen var saa stor iblandt Indvaanerne, at Evangeliet kun var lidet tiltrækende for dem, og de foretrak dette Livs forsængelige Glæder for Evighedens usorgjængelige Skatte. I syv Maaneder sagte disse Brodre til Herren, for at de maatte faae den forsonsdne Viisdom til at kunne vinde Folkeets Hjerter. Endstjordt deres Arbeide tilsyneladende var uden Virkning, antog dog Herren deres Vidnesbyrd, og ikke længe efter deres Tilbagekaldelse i August hjemsgtes det store Kejserrige af en ødelæggende Krig, hvis Folger have været saa forbausende for Verden. I ti Dage blev en af Jordens første Militairmagter sonderlemmet og oprevet, og sez hundrede tusinde Krigere, som efter vore Broders

ydnyge Vidnesbyrd maatte gibe til Sværdet for at forsvare dette stolté og mægtige Rige, smelte lig Sneen for dets nylig Allierede Preussen.

I den Tid Udgiveren af „Millennial Star“ har været fraværende, har Eldste Pratt præsideret over den europæiske Mission og tillige redigeret nævnte Tidskrift. Hans Arbeide er blevet sat Priis paa af hans Brødre i Zion og tillige af de Hellige i disse Lande, som have havt Lejlighed til at læse hans ypperlige Afhandlinger, der ere saa belærende og trostefulde for de Trofaste i Israel.

Maa Guds Belsignelse ledsgage ham paa hans Reise, og maae Herrens Engle føre ham lykkeligt over Land og Hav, og vi ere forvissede om, at dette Ønske vil finde Gjenklang hos alle trofaste Hellige paa hele Jorden.

Til de Hellige i den europæiske Mission.

Kjære Brødre og Søstre! Tiden er forhaanden, da vi forvente at forlade Eder for at begive os til vort Bjerghjem i Utah, som vi have været borte fra henved tre Aar. Under vort Dophold iblandt Eder, have vi tilbragt mange lykkelige Timer i Eders Selstab; vi have glædet os ved at see den Kjærlighed til Sandheden, som I have lagt for Dagen, og over det indbyrdes gode Forhold, der har hersket iblandt Eder; vi have med Glæde seet, at I have viist Eders Tro ved gode Gjerninger og Kjærlighedsbeviser mod os og vore Medarbeidere i Missionen; vi have hørt Eders ivrige Bonner og Begjæringen om, at det maatte forundes Eder at forblive trofaste mod Gud og hans Rige, og vi vide, at I længes efter at blive udfriede fra disse Lande og efter Eders tilkommende Hjem i Zion. I ere blevne fødte paau, nemlig af Guds Land; I ere blevne optagne i een Familie, ere blevne Sonner og Døtre af den samme Fader, og ere alle blevne kaldte efter Christi Navn. Dersor er det, at I ogsaa elste hverandre med den rene Guds Kjærlighed og onste alle Netsærviges Bel; I glæde Eder langt mere ved at være i Selstab med de Gode end ved at ongaaes Eders Paarørende efter Kjødet, der have forlæst Sandheden. De, som forhen vare fremmede for os, ere nu sammenknyttede til os formedelst Baand, der ere langt sterkere end det blot jordiske Slægtstab. Guds Sons Evangelium og Sandhedens Land har ganste omdannet hele Menneskets Natur og gjort det til en ny Skabning. De Hellige onste at ongaaes med Hellige, men afflyse slette Selstabber. De ere villige til at forlade Fædre og Mødre, Brødre og Søstre, Huus og Hjem, deres Hodeland og Forsædres Gravsteder for at udvandre til et nyt Land og danne sig et Hjem i Ørken, naar de blot kunne nyde den Glæde at være i Selstab med Lysets Born.

Omfendsholdt født i Amerika, have vi dog i Lobet de sidste syv og tyve Aar tilbragt det Meste af vor Tid iblandt Eder i Herrens Tjeneste, medens vi baade offentlig og privat, paa Gaderne og i Eders Huse — mundtlig og ved Skrifster have baaret Vidnesbyrd om det underfulde Vær, som Gud har paabegyndt paa Jorden. For over seg og tredive Aar siden talte Gud til os ved sin egen Røst, kaldte os ved Navn og besalede os at gaae ud og raabe Omvendelse til denne Slægt, berede Beien for hans Asyn og prophetere om de Straffedomme, som skulle komme. Vi have

ikke været ulydige mod den himmelste Øst, men Dag og Nat, Sommer og Vinter, Aar efter Aar, fra vor Barndom og indtil vor Alderdom have vi haaret Vidnesbyrd om, at Herrens store og forsærdelige Dag var nær forhaanden — Bredens og Høvnen's Dag — Sorgens og Jammerens Dag, da Krig og Ødelæggelse, Pest og Hungersnod og alle Guds retsærdige Straffedomme skulle udgaae over Jorden. I blant de mange Millioner have nogle faa aabnet deres Øren og Hjarter og lyttet til den advarende Øst; de have omvendt sig fra deres Synder, ere blevne dochte, have modtaget den Hellig-Aand og ere dragne ud fra disse Lande og have fundet et Tilflugtssted mellem Amerikas Bjerger, og velsignede ere de og Slaægter efter dem, thi de ville sinde Naade paa Bredens Dag, og velsignede ere de, som have omvendt sig fra deres Synder og søgt at fjerne sig fra de Ugudelige, thi Herren vil i sin egen beleilige Tid udfrie dem, dersom de forblive trofaste. Ja, velsignede ere alle oprigtige Sjæle her i disse Lande, som have annammet det Vidnesbyrd, der er blevet aflagt af Herrens udsendte Djener, thi han skal krone dem med Retsærdighed og sin Kraftes Hærlighed, og deres Djender skulle ikke have Magt over dem, thi Jakobs mægtige Gud skal gaae foran dem og være deres Beskytter, og han skal samle dem, ligesom en Hane samler sine Kyllinger under sine Vinger, og føre dem som Lam til sin fredelige Haaresti. Og velsignede ere alle de Oprigtige af Hjertet, som her efter ville annamme det store Sidste-Dages Budstab, thi ogsaa de skulle drage op til Zion til Herren vor Gud, og alle de Retsærdige skulle blive samlede, ligesom til een Familie. Men vee de Ugudelige, hvis Hjarter ere forhærdede mod Herrens Sendebud, og som ikke ville omvende sig fra deres Synder, men forlæste den store Abenbaring, der nu er sendt til dem, thi de ville omkomme i Babylons Plager. Vee Leiesvendene iblandt de kristne Nationer, thi de ville blive nedstyrkede tilligemed deres Hjorde og deres Navne udslettede fra Jorden, fordi de have søgt at bortvende Folks Hjarter fra det Budstab, Herren har sendt, og oploftet deres Øst mod hans Ord; dersor ville de faae desto større Fordommelse.

De hellige i disse Lande ville ihukomme, at Zion mellem Bjergerne er Eders eneste Tilflugtssted paa den kommende Trængselens Dag. Ophører dersor ikke med Eders Bestræbesser, forend I faae udarbeidet Eders Udfrielse. Indstrænger Eders Udgifter saameget som muligt, og ligger ikke paa den lade Side, naarsomhelst I kunne faae Arbeide, og bestræber Eder alvorlig for at sammenspare Noget til Eders Emigration. I Forældre, Eders Børns Frelse beroer tildeels paa Eders Bestræbesser for at faae dem bort fra disse Lande, og I ere for en stor Deel ansvarlige for dem; hvis de paa Grund af Eders Skjødeslosshed skulle komme til at gaae til Fortabelse, ville deres Synder komme til at hvile paa Eders Hoveder. Gjører Eder dersor al mulig Anlæge for at bevirke deres timelige Besfrielse, og I ville blive velsignede af dem og Eders sildigste Efterkommere.

Aaret 1868 vil upaativbileglen blive et minderværdigt Aar i de Helliges Emigrationshistorie. Vi haabe, at Dampstibe vilse blive opfyldte med Passagerer af de Sidste-Dages Hellige, og at mange Tusinder ville „komme hasteligen“ frem paa Herrens banede Vej — Jernbanen over Sletterne — faa at Zions Bjerger og Høje ville blive opfyldte med Mennesker og komme til at gjenlyde af de Retsærdiges Frydejubel, medens enhver Bolig vil blive opfyldt af Tafligelses og Lovsangs Øst.

Inden disse Linier naae de Hellige, ville vi allerede være paa Veien til vort hjemme Hjem. Vort Hjerte er fuldt af Besignelser for alle Troens Hunsfolk over hele Verden, og vi haabe, at det ikke vil være længe, inden vi med Glæde skulle hilse mange Tusinder af vore Brodre og Søstre fra disse Lande. Vi ville tusinde Gange byde Eder Velkomne til vort forsjættede Land. Til sidst ville vi byde Eder et hjerteligt Farvel.

Wldste Pratt tog Fredagen den 26de f. M. med Dampstib fra New York til Chicago, og vi ønske ham en lykkelig Reise til vort hjemme Hjem.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840.

(Fortsat fra Side 238.)

Præsidenten talte om Nodvendigheden af at bygge et „Herrens Huus“ her paa Stedet. Der vedtoges derpaa, at de Hellige bygge et Huus, hvor de kunne dyrke Gud, og at Reynolds Cahoon, Elias Bigbee og Alpheus Cutler besættes til at sammentræde til en Committee, der forestaaer Opsærelsen af samme.

Efter Forslag vedtaget, at dette Foretagende paabegyndes ti Dage fra nu af, og at siden hver tiende Dag anvendes til Husets Opbygning.

Præsident Hyrum Smith fremstod og talte om, at der var flere Individer, som ved deres Indflytning til dette Sted ikke havde opgjort med deres Creditorer og ej heller medbragt noget Flyttebevis fra de Grene, hvor de forhen havde boet. Ifølge Forslag blev der vedtaget, at de, som flytte hid uden at medbringe Flyttebevis, ikke ansees som Medlemmer af Menigheden.

John C. Bennett holdt derpaa en længere Tale angaaende den Overlast, der var tilføjet Menigheden, og bemærkede, at det var nødvendigt for Brodrerne at

staae hverandre bi og at gjøre Modstand mod ethvert Forfolgelsesforsøg.

Wldste Lyman Wight talte derefter til Førsamlingen. Modet hævedes til den følgende Morgen.

Søndag Morgen den 4de Octbr.

Conferencen samledes efter ifølge Bestemmelse og aabnedes med Bon af Wldste Babbitt.

Skrivenen blev derpaa opfordret til at opløse Præsidentstabets Indberetning med Hensyn til Stadens Grund, hvorefter Præsidenten gjorde nogle Bemærkninger angaaende Gjælden for den Jordstrækning, som var bleven kjøbt til at bygge Staden paa, hvilke Bemærkninger ville blive anførte efter Conference-Forhandlingerne, ligesom han tilraadede at vælge en Committee til at tilveiebringe Midler til Gjældens Afgjørelse. Efter Forslag blev der vedtaget, at William Marks og Hyrum Smith udnørnes til Medlemmer af denne Committee.

Ifølge Forslag vedtaget, at der vælges en Committee til at gjøre et Udkast

med Hensyn til Staden Nauvoos Forsatning&anliggender.

Bedtaget, at Joseph Smith, John C. Bennett og Robert B. Thompson vælges til Medlemmer af nævnte Committee.

Endvidere vedtaget, at John C. Bennett vælges til som Deputeret at paaflynde Forsatningsudkastets Vedtagelse i den lov-givende Førsamling.

Præsident Hyrum Smith stod derpaa frem og talte til almindelig Besørrelse for de Hellige. Conferencen sluttedes for en Time.

Klokken et Eftermiddag samledes Conferencen igjen ifolge Bestemmelse, og aabnedes med Bon af Eldste John P. Green.

Præsident Joseph Smith stod derpaa frem og holdt en Tale angaaende Daab for de Dode, hvortil den tilstedevarende store Førsamling lyttede med en sørdeles Ømmerfomhed.

Dr. Bennett fremlagde et Udkast til Andragendet angaaende Stadens Forsatning&anliggender m. m. Efter Forstag vedtaget, at Udkastet vedtages.

Eldste G. Robinson stod derpaa frem og afgav Beretning om Trykningen af en ny Udgave af Mormons Bog og sagde, at den nu var næsten færdig, ligesom der ogsaa var truffet Forberedelser til Trykningen af en Sangbog, Lærdommens og Pagtens Bog osv.

Conferencen sluttedes til Mandag Morgen.

Mandag Morgen den 5te Octbr.

Conferencen samledes ifolge Bestemmelse og aabnedes med Bon af Eldste Lyman Wight.

Efter nogle indledende Bemærkninger oplæste Eldste Robert B. Thompson en ai Joseph Smith forfattet Afskrift om Præstedommets, hvilken vil blive anført efter Conferenceforhandlingerne.

Siden holdt Eldste Babbitt et højperligt og temmelig langt Foredrag over det samme Emne.

Conferencen sluttedes for en Time. I Mellemrummet blev der døbt et stort Antal.

Klokken to Eftermiddag samledes efter Conferencen efter Bestemmelse. Eldste Lyman Wight talte til Førsamlingen angaaende Daab for de Dode og om andre Punkter, der vare af Interesse for de Hellige.

Præsidenten gjorde derpaa nogle Bemærkninger og udtalte sin Belsignelse over Førsamlingen.

Dr. John. C. Bennett sagde, at der vare Mange, som vare blevne bestyldte for Overtrædelser og betragtede som Skylde, medens det ved nærmere Undersøgelse befandtes, at der ikke har funnet fremfores Noget mod dem. Derefter blev der ifolge Forstag vedtaget, at Ingen betragtes som skyldig i nogen Overtrædelse, medmindre det bliver bevist ved to eller tre Vidner.

Derpaa forelagde han Conferencen den Behandling, som var bleven de Hellige til Deel i Missouri, og ønskede at vide, om Conferencen vilde tage videre Forholdsregler for at faae Opreisning. Efter Forstag vedtaget, at Elias Higbee og Robert B. Thompson sammentræde til en Committee for at stasfe Opreisning for de Forurettelser, som de Hellige have lidt i Missouri.

Ordinationscommitteen indberettede, at den havde ordineret ni og tredive Personer til Præstebommet.

Efter Forstag vedtaget, at denne Conference slutes, og at næste Conference afholdes den 6te April forstkommede.

Joseph Smith,

Præsident.

R. B. Thompson,
Skriver.

Vi ville her anføre den Afhandling, som ovenfor er hentydet til.

Hør at droste det saavel for denne som for enhver efterfølgende Generation saa vigtige Punkt angaaende Præstedommet, vil jeg stride til, saavidt det lader sig gjøre at esterspore Sagen gjennem det gamle og nye Testamente.

I de hellige Skrifter er der omtalt to Præstedommer, nemlig det Melchizedekstue og det Aaronske eller Levitske. End-

hjondt der er to Præstedommer, indbefatter dog det Melchizedekstue det Aaronske eller Levitske Præstedomme og er det store Hoved, der holder den høieste Myndighed, som tilhører Præstedommet, samt Guds Riges Nogler i alle Verdensalderne indtil den sildigste Slægt vaa Jorden, og er Kanalen, gjennem hvilken al Kundskab og Lærdom samt hele Saliggjørelsens Plan og enhver vigtig Gjenstand er aabenbaret fra Himmeluen. (Fortsættes).

Nyheder.

England. Den 7de dennes sammentraadte en Conference i London for at behandle det lugembourgste Spørgsmaal, der er blevet et Tristens Ugle mellem Frankrig og Preussen. Conferencen er repræsenteret af Frankrig, Preussen, England, Rusland, Østerrig, Italien og Holland.

Preussen. Angaaende Stemningen i Preussen skrives fra Berlin: Preussen kan ikke antage nogetomhelst Forslag, der i hjernehed kan svække den imponerende Stilling, hvori det befinner sig paa Grund af sine Seire ifror. Det er en afgjort Kjendsgjerning, at der foretages Rustninger, og det efter en storartet Maalestok.

Frankrig. Stemningen i Frankrig er ikke mindre krigerist end i Preussen. Der skrives saaledes fra Paris: „Som man let kan tenke sig, fortsættes Krigsberedelserne uafbrudt. Man har allerede tidligere meddeelt Direktørerne for Akademiet og Lyseet samt Seminariesforstanderne i Strasburg, at de maae holde sig rede til paa første Bink at romme deres Etablissementer, samt opfordret dem til at indgive Listen over deres Personel. De af dem benyttede Localer skulle i fornodent Falb bruges til Casernering af omtrent 30,000 Mand, der muligvis blive kastede ind i Strasburg,” og i en anden Skrivelse hedder det, at hele Landeveien ved Menilly (i Nærheden af Paris) er opfyldt med Kanoner, der ad Fernbanen skulle sendes videre til Strasburg. I samme Skrivelse omtales en i Frankrig for nylig opfundne lille Kobberkanon, hvilc Wirkninger skulle være i høieste Grad forbausende. Den beskrives saaledes: Dens Mechanisme drives ved Elektricitet. En Hjæde, der er bestættet til samme, lader Kanonen af sig selv. Opfinderen er Oberstlieutenant Martin de Brettes. Kanonen bestaaer af 3 Dele, der forsørges hver for sig i forskellige Fabriker. De i Paris nylig anstillede Forsøg skulle have givet aldeles overraskende Resultater, og man mener at kunne tilintetgjøre en heel Bataillonfront med en eneste Ladning. Projektilerne ere saakaldte biscaiers, der træffes sikert i en Afstand af 1800 a 2000 Metres. Ved Hjælp af en meget sindrig konstrueret Dreiestive, som

en enkelt Artillerist kan haandtere, er man istrad til at affyre 40 a 50 Skud i Minutet. Ved de i Montrouge anstillede Forsøg var Kobberkanonen bedækket med et Hylster, saa at de Tilstedeværende vel kunde se den ødelæggende Virkning, men ikke det Redstab, der frembragte den.

S p a n i e n. Der meddeles fra Barcelona af 1ste Mai, at der herstør almindelig Gjæring i Catalonien. I Anledning af Thresætningen er der blevet uddeelt fjendtlige Proclamationer mod Generalcapitain Gasset. Der er strax afsnarshæret Tropper til Sletten ved Tarragona og Bjergene omkring Figuera, hvor væbnede Insurgentbander havde samlet sig under Feltraabet: Længe leve Prim og Republikken! Ned med Dronningen og Narvaez!

G r æ k e n d. Fra Athen meddeles, at Antallet af de der anstaaede Geværer beløber sig til 25,000 Str. Desuden er der ankommet forstjellige hemmelige Apparater til at beskytte de græske Havn og Skibe mod fjendtlige Angreb. I Thessalien og Epirus herstør der stærk Bevægelse; alle de af Christne beboede Landsbyer ved Grænsen fra Almyro til Gianigius have gjort Opstand, og 600 Familier, Koner og Børn, ere flygtede over paa græst Territorium. De forefalder daglig med afveglende Held Smatræsninger imellem Insurgerterne og tyrkiske Troppesadelinger. Insurgenthævdingen Karaulis har alene 1,000 Mand til sin Raadighed, med hvilke han forsvarer Agrapfa Bjergene.

A m e r i k a. Ifølge det mexikanste Blad „Mancher“ har en forsærdelig Begivenhed tildraget sig i Zacatecas, hvor den juaristiske General Escobedo den 3die Marts om Morgenens har ladet 123 fangne Udlændinge, mest Fransmand, henrette. Den Enes efter den Anden blev stadt, og de blodige Lig bleve liggende paa Pladsen, for at det næste Offer skulde se dem. Daas af de Ulykkelige viste sig svage; de Fleste sang Marseillaen.

Blanding.

E n M a a n e r y s t e l s e. For nogle Maaneder siden har der, ifølge flere Astronomers Menning, fundet en Maanerystelse Sted. Denne Menning er i Sædeleshed blevne gjort gjældende af Direkteuren for det astronomiske Observatorium i Athen. Det ansøres som en Kjendsgjerning, at det ene af Kraterne eller Abningerne mellem Maanehjergene er aldeles forsvundet, og dette, paastaaes der, kan kun være skeet ved en Maanerystelse.

Den franske Krigsflaade talte den 1ste Juli 1866 ialt 379 Dampfibre med 6,395 Kanoner og 108,533 Hestes Kraft samt 126 Seilstibe med 1,288 Kanoner og 28 Bugseerdampfibre med 1,780 Hestes Kraft. Af Dampflaaden vare 66 Pandserfibre med 1,121 Kanoner og 29,425 Hestes Kraft; deraf 3 Pandserfibre med Taarn og Spore, tilsammen med 36 Kanoner og 2,850 Hestes Kraft, 2 Pandserfregatter med tilsammen 104 Kanoner og 2,000 Hestes Kraft, 14 Pandserfregatter paa 30—40 Kanoner, tilsammen med 528 Kanoner og 13,600 Hestes Kraft, ialt altsaa 19 Pandser-

stibe af 1ste Rang paa circa 1,000 Hestes Kraft; fremdeles 10 Pandsercorvetter paa 12 til 16 Kanoner, tilsammen med 140 Kanoner og 4,500 Hestes Kraft; 5 svømmende Batterier paa 18 Kanoner, tilsammen med 90 Kanoner og 1,125 Hestes Kraft, 12 do. paa 16 Kanoner, tilsammen med 192 Kanoner og 1,800 Hestes Kraft, og 11 do. paa 2 Kanoner, tilsammen med 22 Kanoner og 460 Hestes Kraft; endvidere „til specielle Dømed“ 4 Pandserfartoier, tilsammen med 2 Kanoner og 500 Hestes Kraft, og endelig 5 pandsredre Kanonbaade, tilsammen med 7 meget store Kanoner og 2,590 Hestes Kraft. Af Skruedampstibe uden Pandser har Frankrig 238 med 4,878 Kanoner og 63,883 Hestes Kraft; deraf 5 Tredækkere paa 106 til 130 Kanoner, 15 Linieskibe paa 90 Kanoner, 16 do. paa 70, 80 og 82 Kanoner, 6 Fregatter paa 56 Kanoner, 18 do. paa 40 til 34 Kanoner, 3 Corvetter paa 22 Kanoner, 11 do. paa 4—16 Kanoner, samt 164 Avisostibe, Kanonbaade og Transportstibe paa 1—6 Kanoner. — Af Hjuldampstibe haves kun 13 smaa Fregatter, 8 Corvetter og 54 Avisostibe, og af Seilstibene ere Storstædelen armerede Transportstibe, samt Skonnertær, Kuttere o. desl. — Hvad der udmaerket Hovedstyrken af den franse Krigsflaade: Skruedampstiben: og især Pandserstibene, er Skibenes Gensartethed i Hurtighed, der gjør dem saa fortrinlig stillede til at operere samlede som Flaade, medens de engelste Pandserstibre tildeels hvert for sig ere sterkere. Denne Forskel kom især tilsyn ved den store Flaadesamling ved Cherbourg for et Par Aar siden. „Times“ fortalte den 18de dennes henleder Englændernes Opmærksomhed paa, at den franse Pandserflaade forøges hvert Aar meget sterk, og raader England til at være paa sin Post samt til at tage Frankrigs Over i saa henseende til Monster.

In d h o l d.

Side.

Side.

Nøiagtighed i Modsetning til Lige-gyldighed	Redaktionens Bemærkninger. (Aldste Pratts Mission. — Til de Hellige i den europæiske Mission)
Etholdelsen af de forættede Belfig-nelser	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)
Stephens og Catherwoods Reiser (fortsat)	Myheder
	Blandingar

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.